

Nickolas Butler (Allentown, Pennsilvània, 1979) es va criar a Eau Claire, Wisconsin, i va estudiar a la Universitat de Wisconsin-Madison i al Taller d'Escriptors d'Iowa. Els seus textos han aparegut en diverses publicacions com *The New York Times Review*, *Narrative Magazine*, *Ploughshares* i *The Progressive*. La seva primera novel·la, *Shotgun lovesongs* (2014), li va valdre un èxit notable de crítica i públic i la productora Fox Searchlight va adquirir-ne els drets per dur-la al cinema. També és autor de les novel·les *Al cor dels homes* (Empúries, 2017; nominada al Premi Médicis Estranger) i *Little faith* (2019), així com del recull de contes *Beneath the bonfire* (2015). *Bona sort* és la segona novel·la de Nickolas Butler que es publica en català.

Marc Rubió (Barcelona, 1968) viu a Sabadell i és llicenciat en filologia catalana per la Universitat de Barcelona. Va treballar com a corrector per a diverses editorials i a la secció de català d'*El Periódico* fins que va decidir dedicar-se exclusivament a la traducció de l'anglès de novel·les i assajos. Entre d'altres, ha girat al català obres d'autors com Paul Auster, George Orwell, John le Carré, Salman Rushdie, Maggie O'Farrell, George Steiner i Yuval Noah Harari.

Carys Davies – «Es llegeix com una faula moderna o un western contemporani: una versió sagnant i violenta del somni americà, en què l'ambició, l'addicció i la fragilitat es troben encapsulades dins una lluita gairebé insuportable i dolorosa amb la lleialtat, l'amor i l'esperança.»

C. J. Box, autor de *Dark Sky* – «*Bona sort* és una novel·la sobre l'obsessió fatal, l'amor, la violència, l'addicció i la fe. Quan passis la darrera pàgina, la història romandrà amb tu durant molt, molt de temps.»

Donna Bettencourt, *Library Journal* – «El premiat talent de Butler com a narrador impulsa els seus personatges en una cursa vertiginosa i apassionant, amb resultats inesperats.»

Joe Hartlaub, *Bookreporter* – «Espero de totes totes que tingueu Nickolas Butler a la vostra llista d'autors que heu de llegir... Si no l'hi teniu, llavors *Bona sort* és el títol perfecte per començar i endinsar-s'hi. Butler és, abans que res, un narrador meravellós. Té un sentit innat per determinar quina informació és rellevant per a una història i, encara més important, quina no ho és. Del triomf i la tragèdia al patiment i la redempció. Més real que res del que llegiràs aquest any. És difícil allunyar-se de *Bona sort* sense estar agraït per la vida que un té, i només això ja fa que la lectura pagui la pena.»

Christian House, *Financial Times* – «Una barreja de faula rural i gènere negre molt ben resolta. El muntatge és pur Hitchcock. Un thriller literari ben afinat i un retrat de la vida esperançada i arrogant d'una petita ciutat fet com en una petita placa de Petri.»

Publishers Weekly – «Aquest ambiciós thriller de Butler posa en relleu el conflicte entre els forasters rics i la població obrera oriünda en un Oest rural cada vegada més gentrificat.»

Kirkus Reviews – «Butler parla dels rituals familiars i les dinàmiques d'amistat masculina amb la mateixa proximitat i profunditat que en les seves tres novel·les anteriors. Una història excepcional, un cop arrenca, sobre el que els diners poden arribar a provocar en qui els necessita.»

GazetteXtra – «Analitza qüestions sobre la classe social i el capitalisme als Estats Units i ho fa amb un estil que ens acostava al thriller.»

Nickolas Butler

Bona sort

Traducció de l'anglès de Marc Rubió

ANTÍPODA, 62

EDICIONS DEL PERISCOPI

Títol original: *Godspeed*
© 2021, Nickolas Butler

Primera edició: març del 2022

© de la traducció: Marc Rubió, 2022
© del disseny de coberta: Edicions del Periscopi / Tono Cristòfol, 2022
(© de la il·lustració de la coberta: Vectortwins / AdobeStock, 2022)
© de la fotografia de l'autor: Andrea Paulseth
© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi SLU, 2022

Publicat per Edicions del Periscopi SLU
info@periscopi.cat
Web: www.periscopi.cat
Facebook: www.facebook.com/Periscopi
Twitter: twitter.com/Ed_Periscopi
Instagram: @edicions_del_periscopi

Impressió: Romanyà Valls, Capellades

Imprès a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola
Maquetació i disseny d'interiors: Tono Cristòfol
Correcció: Rudolf Ortega, Òscar Lozano i Miquel Saumell Santaeugènia
Disseny de la col·lecció: Tono Cristòfol

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper offset cru de noranta grams i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro en cos 12.

Dipòsit legal: B 18495-2021
ISBN: 978-84-17339-84-5

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

A B. Traven. Tant de bo fossis aquí.

Has aplicat la pressió
per fer-me cristallitzar.

«Crystalised», The xx

Aquest llibre està inspirat en fets reals.

1

Afores de Jackson, Wyoming

Aquesta era la casa que canviaria els seus destins. Ho intuïen. El Cole, al volant de la camioneta, acabava d'agafar el trencall i havia travessat una tanca per al bestiar oberta abans que comencessin a enfilarse pel camí polsegós del congost en direcció nord, i ho intuïen —diners—, com una vibració en l'aire vivificant de la muntanya. Brunzia allà fora una expectativa, un presagi, i ells s'hi dirigien, la boca seca, la pell de gallina. Pràcticament ho veïen en el vent que envestia les fulles de finals d'estiu, que balancejava l'herba esgrogueïda dels prats, que somreïa sobre l'aigua clapejada del riu. El món sencer feia cara de diners. Uns diners que només esperaven a ser desenterrats —les fulles com bitllets, el guspireig de l'aigua com monedes de plata.

La necessitaven, aquesta casa, aquesta oportunitat; necessitaven aquesta feina. Una feina que semblava que es podia allargar durant tot un any, potser més. Diferent de la monotonia ingrata i esgotadora a què s'havien vist reduïts els últims anys. No, això era una cosa per forjar-se una reputació, un nom, un projecte per apuntalar un home durant

dècades. La mena de casa emblemàtica que una persona podia assenyalar i dir orgullosament: «Ho vaig construir jo, això. Ho vaig construir jo». La mena de casa on, al cap de trenta anys, quan fossin uns vells xarucs, podrien anar amb els nets i els rebrien amb els braços oberts, com mestres d'un art en vies d'extinció.

El Bart anava al seient del copilot i va parpellejar davant la fondalada que s'obria a un metre del camí de grava. No havien fet ni un parell de quilòmetres des que havien agafat el trencall de la carretera i el paisatge ja era feréstec, feréstec, feréstec. Sota el camí serpentejava un riu desfermat, blanc i blau, ple de cascades borbollejants, i més amunt, als vessants de la muntanya, hi brollaven uns tènues salts d'aigua com llargs blens de cabells platejats.

Un tou prominent de tabac de mastegar feia sobresortir el llavi inferior del Bart, que l'anava escopint dins d'una llauna de Coca-Cola buida.

—Fa casi vint anys que vic aquí i no'l 'via agafat mai, aquest camí —va dir mirant cap al Cole, que enfilava aquella pista de grava amb un respecte tens. Punxar una roda aquí no seria només una bona tocada de collons: els faria arribar tard a la cita d'aquell migdia amb la propietària de la casa—. Tu hi 'vies estat mai aquí, Cole?

El Cole va brandar el cap i va fulminar el Bart amb una mirada significativa i tan llarga com es va atrevir, abans de tornar a girar els ulls cap al camí que tenien al davant. «Això és un terreny privat, verge i immens», expressava aquella mirada. «A tu i a mi no ens hi inviten, en un lloc aixins.»

—La dona em va dir que l'estiu passat es va fer obrir un camí per accedir a la casa —va dir el Cole—. Un tram d'uns tres quilòmetres que surt d'aquesta pista. —Va asse-

nyalar amb l'índex muntanya endins—. Deu ser perllà dalt, suposo.

—Us imagineu els calés que deuen tenir? —va saltar el Teddy des del seient de darrere—. O sigui: un camí d'accés de tres quilòmetres! Aquí dalt? Això és una operació per fer venir l'exèrcit.

—Són tot aquest cony de potentats de Califòrnia —va dir el Bart—. Coi, en aquell estat cada cop n'hi ha més. Els hi surt més barat venir aquí i plantar una casa dalt de tot d'una muntanya que comprar un bon apartament de dues habitacions a San Diego o Los Angeles. Més barat que fer-se una casa als núvols. Demencial, ja us ho diré.

A l'oest de Wyoming, la primavera i l'estiu havien sigut inusualment calorosos i ara l'aire de muntanya emanava la dolçor de la sàlvia; el cel de finals d'agost era d'un blau delirant, entelat per uns núvols cotonosos. Al seient de darrere, el Teddy estudiava una guia geogràfica, mossegant-se el llavi de sota i resseguint el mapa amb els dits. El Bart va treure un braç per la finestra del copilot quan la camioneta va començar a allunyar-se de la paret del congost. Poc després, al travessar una arbreda, va allargar el braç cap a la branca d'un pi i va arreplegar-ne un grapat d'agulles. Ara la cabina de la camioneta es va omplir d'aquesta olor, que es va barrejar amb la del tabac mentolat del Bart.

Tots tres anaven vestits de manera una mica més presentable que de costum: uns pantalons Carhartt prou nous, impolluts, camisa de quadres de màniga curta, botes de feina ratllades però enllustrades, gairebé brillants. El Cole es va mirar al retrovisor, es va aplanar amb els dits els cabells castanys i curts i es va examinar la cara acabada d'afaitar: la pell que s'havia encetat amb la maquineta, sota la mandíbula,

les dents blanquejades feia poc. El Bart es netejava amb la navalleta el sota de les ungles, mentre el Teddy sospirava profundament i tamborinava amb les mans sobre les cuixes.

Rapats gairebé al zero, els cabells rossos del Teddy revelaven una constel·lació de marques de naixement d'un rosa lilós que de tant en tant el Bart esgrimia com a prova fefaent que era un sac de defectes innats: un coeficient d'intel·ligència per sota de la mitjana, una moral inquietantment estricta i un orgull peculiarment acusat per la dona amb qui feia vint anys que estava casat i per les quatre filles que havien portat al món. El Teddy era mormó; el Bart havia tocat la bateria en un grup de death-metal que es deia Bloody Show. S'estimaven com germans; de petits, s'havien criat amb el Cole a l'est de Utah, en aquell territori de congostos encaixonats de roca vermella, i més tard, com a adults, s'havien traslladat a Jackson Hole i a aquestes terres muntanyoses, primer com a friquis de l'esquí que buscaven hiverns gairebé inacabables de neu fresca i fonda, noies turistes i l'excitació d'alternar amb famosos als bars i als cafès de Jackson, i, més tard encara, com a homes que volien obrir-se camí en aquell mateix entorn, farts que els veiessin només com uns tipus rústics i prou, els operaris inexpressius dels telecadires que oblidaves tan bon punt senties l'estrebada que se t'emportava muntanya amunt, el bàrman servicial, perfectament disposat a aguantar l'enèsim insult etílic si comportava una propina de deu dòlars.

Cosa que explica per què, feia uns quants anys, tots tres havien creat True Triangle Construction, una societat limitada en tota regla, amb targetes comercials, paper de carta... tota la pesca. Van comprar tres camionetes Ford F-150 iguals i van estampar un triangle al mig de les dues portes,

i per primera vegada a la seva vida es van sentir potser com s'havien sentit els seus pares: motivats. Sí, construirien cases i apartaments per als turistes i els estiuejants rics, esclar, però a més a més construirien la seva pròpia empresa, un llegat, una herència per quan ja no poguessin clavar cops de martell o pujar de quatre grapes per una teulada empinada. Què coi, aleshores ja tindrien una colla d'oficines, una secretària o tres, dinars de negocis al centre de la ciutat, uns grans barrets de cowboy i el rostre magre i colrat dels homes grans que veies per Jackson, aquell estil i dignitat particulars, inherents als vells americans de les muntanyes Rocoses: ferrenys, vigorosos, taciturns. Sòlids com Sears, com deien els seus pares.

Sotraguejant costa amunt per aquell camí de grava, el Cole es va imaginar a si mateix en un futur llunyà: un divendres al vespre en un restaurant confortable, les restes sanguinoses d'un entrecot i una patata al forn en un plat, la seva dona elegantment envellida a l'altra banda de la taula, una tassa de cafè negre i fort, una forquillada de postres de xocolata, i després, aquell relaxament que inunda un home satisfet, capaç de pagar-se l'àpat amb el feix de bitllets que porta a la butxaca abans d'enretirar-se de les estovalles blanques per furgar-se la boca amb un escuradents.

—Si aconseguim aquesta feina... —va començar a dir el Bart.

—Quan aconseguim aquesta feina. Quan!, *amigo* —va dir el Cole, clavant un dit al bíceps del Bart—. Tenim de creure que estem predestinats a construir aquesta casa. Que ens està esperant allà dalt, sabeu?, enmig d'aquestes muntanyes. Que està esperant les nostres mans. Aquestes mans, la mare que em va parir. Ens ho tenim de creure.

El Teddy es va inclinar endavant des del seient de darrere fins que la cara li va quedar emmarcada per les espatlles trontollants dels seus dos amics. Exdefensa lateral de la lliga juvenil de futbol americà, tenia debilitat per les targetes de felicitació Hallmark, les arengues de vestidor, la política populista i qualsevol capritx de les seves quatre filles: els més recents havien sigut unes classes de ball i un parell de ponis Shetland que la seva dona i ell no es podien permetre.

—O sigui, us imagineu la magnitud dels nostres honoraris, en una feina com aquesta? —va dir el Cole, gairebé cridant—. I si ens arremanguem ben arremangats i intentem subcontractar el mínim? Hòstia, tios. Ja ho tenim: això serà la nostra plataforma de llançament. Aquí és on True Triangle Construction es destapa. Ho veieu, oi? Construïrem cases per actors i directors generals. Això és el començament de tot. —Per reblar el clau, va donar una manotada al volant.

Al Cole no li costava gens imaginar-s'ho. No havia parat d'imaginar-s'ho des que la propietària li havia trucat inesperadament, feia una setmana. La veritat era que des de llavors no havia dormit, dubtant d'ell mateix nit rere nit, dubtant de la seva pròpia capacitat; val a dir-ho, dubtant del Teddy i el Bart. Fins a quin punt tenien prou ofici? Construir una casa d'uns quants milions de dòlars? Els últims tres anys s'havien limitat a fer la viu-viu, rehabilitant apartaments, locals de lloguer d'esquí, algun establiment comercial; havien instal·lat la tira i mitja de plaques de guix, havien reparat teulades i revestiments; i després alguna obra nova aquí i allà: un grapat de dúplexs i unes galeries comercials... per l'amor de Déu, com podien estar preparats per afrontar allò?